

VAN ALLES BIJEEN

VERSJES EN VERHAALTJES

VAN

J. DE LIEFDE, P. HUËT *e.a.*



NIJKERK — G. F. CALLENBACH

VAN ALLES BIJEEN

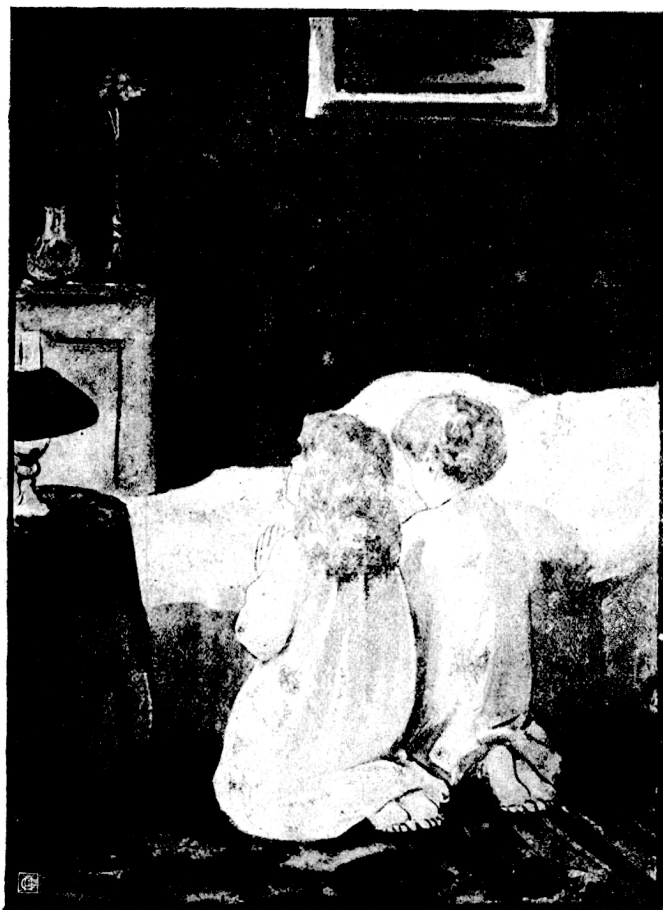
VERSJES EN VERHAALTJES

VAN

J. DE LIEFDE, P. HUËT e.a.



NIJKERK — G. F. CALLENBACH



Uit den hemel teeder
Ziet de Heere God
Op de kindren neder
En bestuurt hun lot.

Hij hoort hunne bede
Trouw bij dag en nacht,
Houdt bij elke schrede
Over hen de wacht.

Hij geeft met erbarmen
Hun het daaglijksch brood;
Sluit hen in zijn armen,
Redt hen uit den nood.

Zegt den kindren allen
Dat die God hen mint,
Die met welgevallen
Neerziet op een kind.

J. DE LIEFDE.



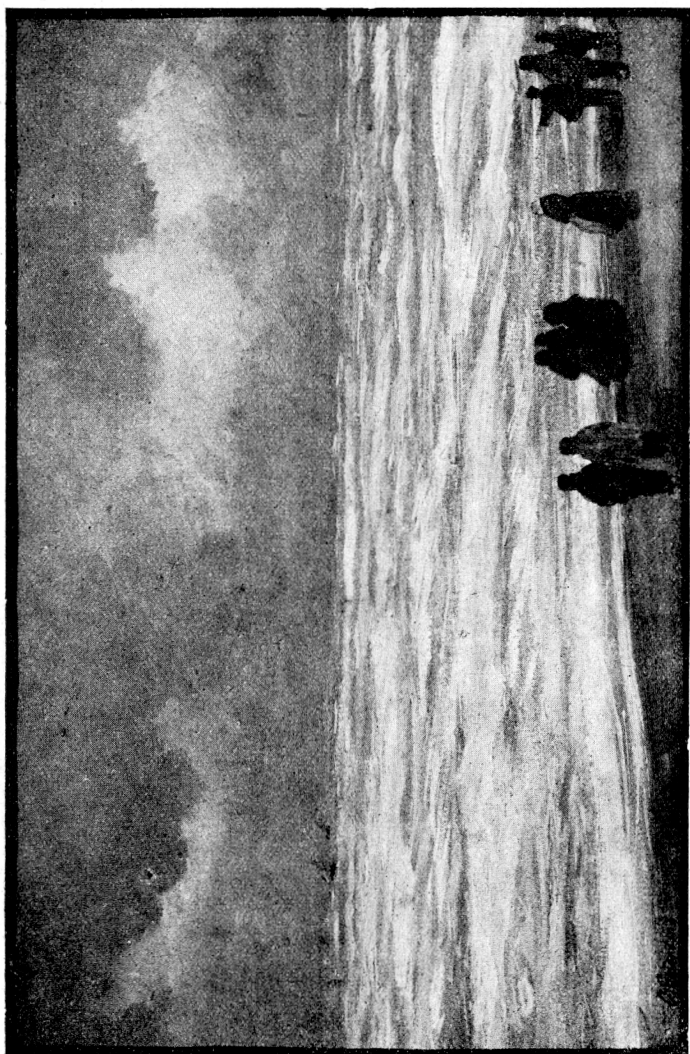
Ei, zie daar die pikkende hoenders eens staan,
Zij hebben een rokje van vederen aan,
Zij hebben op 't kopje een kammetje rood,
En pikken in vrede hun kruimeltjes brood.

Neen, jaag ze niet henen, maar laat ze begaan
En strooi haar nog liever wat korreltjes graan,
En geef haar een bakje met water er bij,
Och heden, wat zijn dan die kippetjes blij!

Zij geven ons eiers zoo glad en zoo wit,
Waar binnen het lekkere dooiertje zit;
Zij geven ons kluijjes zoo fijn en zoo vet
En vullen met dons en met veeren ons bed.

Die aardige diertjes zijn schepslen van God,
Hij gaf ze den menschen tot nut en genot,
Hij gaf ze ook aan mij in zijn liefde en zijn trouw,
Opdat ik ook daarvoor Hem liefhebben zou.

J. DE LIEFDE.



Kleine droppels water,
Kleine korrels zand
Maken groote zeeën
En het breede strand.
Uren en minuten,
Kort, gelijk ze zijn,
Vormen eeuwicheden
't Zij van vreugde of pijn.

Vele centjes maken
Saam een groote som,
Om Gods woord te brengen
Aan het heidendom.
Evangeliezaadjes
Door een kind gezaaid,
Worden in den hemel
Juichend reeds gemaaid.

P. HUET.



EEN GEZEGENDE ONTMOETING.



Op zekeren Zondagmorgen liep — zooals zij dat 's zomers iederen dag deed — kleine Lina met een korfje met bloemen langs de huizen der stad A. om te trachten haar ruikertjes aan de bewoners kwijt te raken.

Reeds vroeg moest zij dan het bed uit om in een bloemisterij de noodige bloemen te halen, waarna zij met moeder daarvan kleine ruikertjes maakte om die voor een stuivertje van de hand te doen.

Dat voor dit werk de Zondag minder geschikt was, wist kleine Lina niet; moeder had haar daarover nooit gesproken en nog nimmer had Lina gehoord dat de Zondag is een rustdag, dien God de Heer zelf heeft ingesteld om dien in zijn dienst door te brengen en te rusten van onzen dagelijkschen arbeid. Vrouw Blom, Lina's moeder, dacht, evenals zooveel anderen, hoe meer geld er te verdienen viel hoe beter; doch zij vergat daardoor het eene noodige en bekommerde zich noch om de toekomst van zichzelf, noch om die van haar dochttertje, dat zij nog nimmer iets had verteld van den Heere Jezus, die ook voor kinderen is gekomen om hen zalig te maken.

Terwijl Lina op dien Zondagmorgen weder langs de huizen liep in de nabijheid eener kerk, trad een heer op haar toe en vroeg haar: „Wel, kleine meid, heb je daar zulke mooie bloemen?”

„Ja mijnheer,” antwoordde Lina, terwijl zij even kleurde, „ik moet ze verkoopen.”

„Op Zondag?” vroeg de heer verder, terwijl hij haar bedroefd aankeek. „Weet je dan niet dat de Zondag een rustdag is?”

Lina schudde ontkennend het hoofd, waarna de heer vervolgde: „Ben je wel eens in een kerk geweest?”

„Wat is een kerk, mijnheer?” vroeg zij verwonderd.

„Een kerk is een gebouw, waarin de menschen komen om daar met elkaar te zingen, God te danken en naar zijn woord te luisteren.”

Lina's verwondering hierover scheen zeer groot te zijn, want met open mond stond zij te luisteren naar hetgeen de heer vertelde.

„Hoe laat moet je thuis wezen, kleine?” vroeg hij nu plotseling.

„Als ik mijn bloemen verkocht heb, mijnheer; dat wordt somtijds wel één uur.”

„Nu, ik wil al je bloemen koopen als je met mij meegaat naar de kerk. Dan mag je daar den geheelen morgen op een bank zitten en dan kun je meteen luisteren naar hetgeen er gezongen en verteld wordt.”

Lina had daar niets tegen; zoo spoedig had zij nog

nimmer haar bloemen verkocht, en het vooruitzicht den geheelen morgen te mogen uitrusten, en dan nog wel in een kerk, lachte haar vriendelijk toe.

Spoedig was het kerkgebouw bereikt, en met aandacht keek Lina, toen zij een plekje had gekregen in de nabijheid van den preekstoel, het fraaie kerkgebouw rond. Hoe rustig was het hier en hoe prachtig speelde het orgel!

Plotseling keek zij op toen een haar welbekende stem zich hooren deed. Op den preekstoel ontwaarde zij den heer, die haar eenige oogenblikken tevoren zoo vriendelijk had toegesproken.

Bijna den ganschen morgen bleef hij spreken, terwijl zijn preek eenige malen werd onderbroken door het gezang der gemeente, waarnaar Lina met open mond zat te luisteren, zoo mooi vond zij het.

Van hetgeen er gesproken werd, kon zij nog niet veel begrijpen, doch zij zou aan moeder vragen of zij elken Zondag naar de kerk mocht gaan.

Toen de dienst was afgelopen, vroeg Ds. B. aan Lina waar zij woonde en gaf haar tevens een gulden voor de bloemen en beloofde haar binnenkort thuis een bezoek te brengen.

Ds. B. hield woord; nog dienzelfden middag bezocht hij Lina en haar moeder, die daartegen niet weinig had opgezien, omdat zij na Lina's mededeelingen van de gebeurtenissen van dezen morgen gevoelde, wat zij aan Lina en zichzelf onthouden had.

Op gepaste wijze wist ds. B. haar te doen inzien, dat geld verdienen wel is waar noodig is om in ons levensonderhoud te voorzien, doch dat het ééne noodige, het zoeken van Gods Koninkrijk, een eerste vereischte is.

Na eenigen tijd had Lina's ontmoeting met Ds. B. dit gunstig gevolg, dat onder 's Heeren zegen het uitgestrooide zaad in goede aarde begon te vallen, om straks heerlijke vruchten voor beiden af te werpen.

Wilt gij vrij en vroolijk gaan
Door dit aardsch gewemel?
Zie de vogeltjes dan aan
In den blauwen hemel,
Ieder zingt, en springt en vliegt,
Zonder angst en zorgen,
Slaapt, op groenen tak gewiegd,
Vroolijk tot den morgen.



In hun onbezorgd gekweel
Leven zij bij 't heden,
Elk van hen is met zijn deel
Vroolijk en tevreden.
Als de vogels hebben wij
Eenen God daarboven,
Laat ons, onbezorgd en blij,
Ook als zij Hem loven.

J. DE LIEFDE.



Een Amerikaansch scheepsprediker verhaalt:

De Cornelia was een goed schip, waarmee ik gaarne voer als ik een zeereis te maken had. Eenmaal was het mij toch bang om het hart en vreesde ik er mee te gronde te gaan.

Wij waren pas sedert eenige dagen van New-York afgevaren, toen een ongewoon-hevige storm, die vijf dagen aanhield, ons overviel. Juist toen die storm op zijn hoogste punt was en het schip met ontzettend geweld heen en weer, op en neer geslingerd werd, geraakte er iets in wanorde aan het bovenste gedeelte van den grooten mast. Daarom moest een der matrozen naar boven klimmen en de zaak herstellen. Dit in den mast klimmen ging echter bij de hevigheid van den storm met groot levensgevaar gepaard.

Toch gebod de stuurman een van de kleinste scheepsjongens dat hij het moest doen. Ik stond juist naast den stuurman en keek den jongen met hartelijk

medelijden aan. Hij was nog zoo jong en teer, dat men zeggen zou: hij moest liever zijn leerboek voor den dag halen en daar wat in gaan lezen, dan naar



boven klauteren en daar een zeil vastmaken.

Zijn moeder, die in den staat Connecticut woonde, was weduwe en zoo arm dat zij er op bedacht moest zijn den knaap de deur uit te doen en wel zoo dat

hij zijn eigen brood verdienen kon. Daarom had zij hem, hoe jong en tenger hij ook zijn mocht, op het schip gebracht en was zeer blij geweest dat hij aangenomen werd.

Toen de stuurman hem gebood in den mast te klimmen, nam hij zijn muts af, keek den heen en weer zwiependen mast eens aan, tuurde naar de hemelhooge golven, die over het verdek sloegen; en zag dan weder in het rustige, onbeweeglijke, strakke gelaat van den stuurman, alsof hij wilde vragen: „Zou ik dit bevel werkelijk uitvoeren?” Daarop stond hij een oogenblik stil en scheen zich te bedenken.

Doch ziet, alsof hij een vast besluit genomen had, ijldde hij over het verdek naar de voorkajuit. Wat zou hij doen? Zich aan het bevel onttrekken? Den kapitein opzoeken en dien vragen of hij het bevel van den stuurman wilde intrekken? Niets van dat alles.

Twee minuten later keert hij moedig en vastbesloten terug en grijpt met zijn kleine vuistjes de touwladder. Nu ging het zonder beletsel of weifeling naar boven.

Mijn oogen volgden hem tot ik er duizelig van werd. Toen wendde ik mij tot den stuurman en vroeg hem: „Waarom zendt ge dien zwakken jongen in den mast? Ik ben waarlijk bang, dat hij niet levend meer beneden komt!”

„Dat doe ik,” antwoordde de stuurman, „om een menschenleven te sparen. In zulke gevallen als het tegenwoordige zijn ons dikwijls genoeg krachtige en zware mannen naar omlaag getuimeld, maar nog nooit heb ik zoo'n kleinen jongen zien vallen. Kijk maar eens hoe flink hij klautert! Hij houdt zich vast als een



Leino

eekhoortje! Ik ben zeer gerust, dat hij weer behouden beneden komt.”

Opnieuw keek ik angstig omhoog, vrezend elk oogenblik hem te zullen zien neerstorten. Maar nadat hij ruim vijftien minuten boven geweest was, klom hij omlaag en stond even later behouden weer op het dek. Hij had het er goed afgebracht; het zeil zat weer vast. En nu verheugde hij zich innig er over, dat hij zoo'n moeilijke taak zoo goed had mogen volbrengen.

Dienzelfden middag zocht ik mijn jongen vriend nog eens op, om hem te vragen waarom hij zich zoolang bedacht had eer hij naar boven ging.

Toen ik hem aantrof, vroeg ik hem: „Waarom liep je zoo vlug weg, mijn jongen, toen je hoorde dat je in den mast moest klimmen?”

„Ik dacht,” antwoordde hij, „dat ik wel eerst eens bidden mocht, mijnheer.”

„Zoo, ging je bidden! Dan ben je zeker gewend te bidden.”

„Ja zeker. Maar nu was het vooral noodzakelijk, want ik dacht niet dat ik er levend zou afkomen. Toen ging ik naar de kajuit en beval mijn ziel in Gods hand. Moeder zond me vroeg naar de Zondagsschool en daar heb ik bidden geleerd. Toen ik nog thuis was, vergat ik het wel eens, maar dat deed moeder altijd veel verdriet. Nu ik zoo heel alleen in de wijde wereld sta, gevoel ik telkens hoe noodzakelijk het is en hoe het mij helpt. Dan voel ik me niet meer alleen.”